

SVĚTLO

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

7. ČÍSLO / XXXIV. ROČNÍK

40 Kč • 1,65 €

29. BŘEZNA a 5. DUBNA 2026

Z obsahu

List papeže Lva XIV.
kněžím (nejen)
madridské arcidiecéze
- strana 2 -

Lev XIV. k seminaristům:
Bez Boha
život vysychá zevnitř
- strana 7 -

Svatý Leonard Murialdo
Libor Rösner
- strana 8 -

Zná mě, miluje mě,
zemřel za mě
- strana 10 -

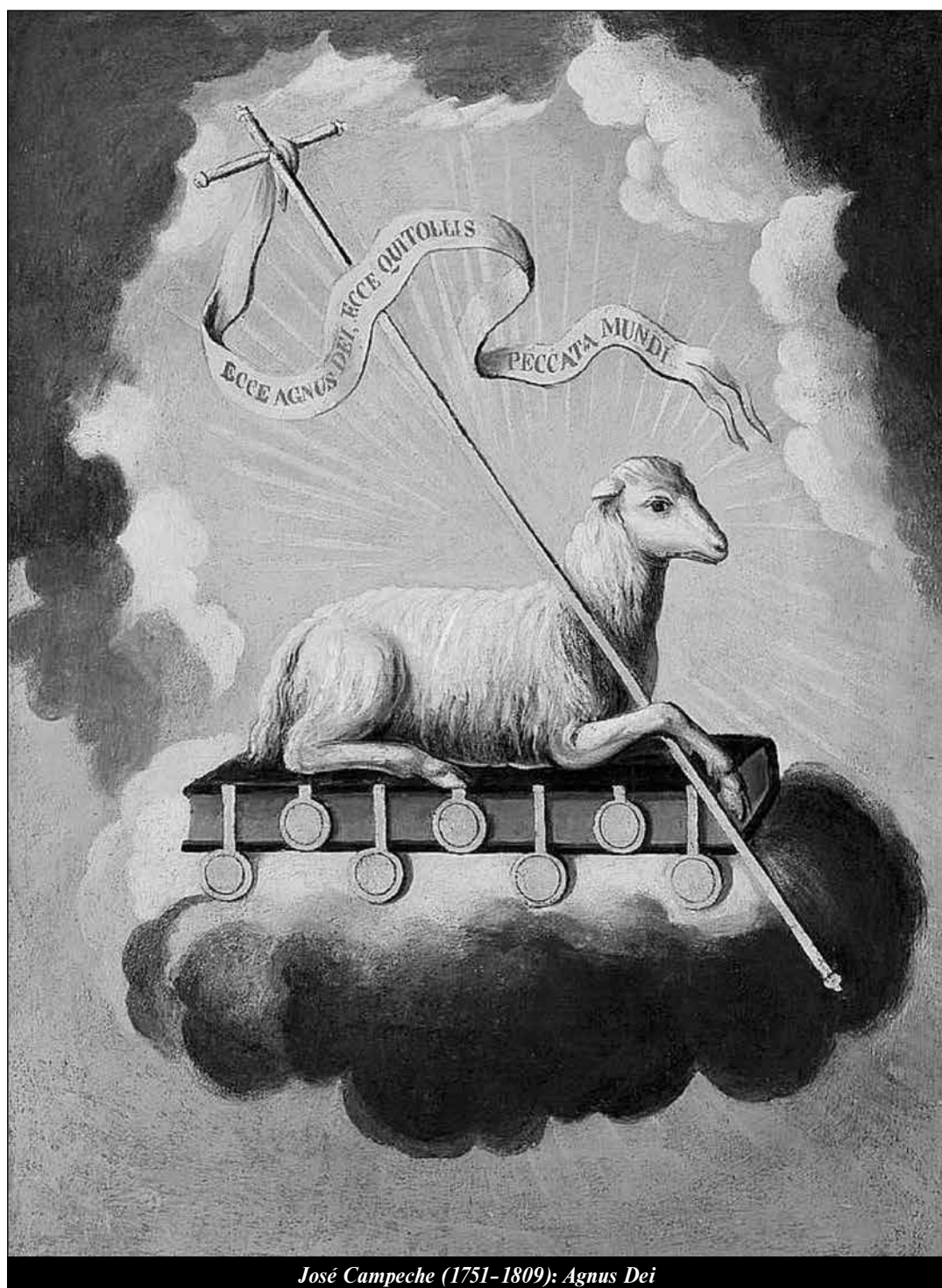
Pane, viděl jsem člověka,
jak se modlí
- strana 11 -

Křest jako ztotožnění
s Ježíšem Kristem
Prof. Dr. Manfred Hauke
- strana 13 -

Velikonoce - naše
budoucnost
Joachim kardinál Meisner
- strana 15 -

Osmero blahoslavenství (4)
Luis M. Martínez
- strana 16 -

Syn brusiče nožů
(29 - dokončení)
Wilhelm Hünermann
- strana 18 -

José Campeche (1751-1809): Agnus Dei

Zná mě, miluje mě, zemřel za mě

Dobry pastýř... V našem tisíciletí dokonce už každé dítě chápe, že tento výstižný biblický obraz představuje neomezenou Boží dobrotu a vroucí důvěrný vztah. Je mu jasné, že toto pojmenování „Dobry pastýř“ znamená jeho láskyplnou, pozornou péči a ochranu, zaručeně jisté vedení, že představuje toho, který nešetřil námahou, ani se nebál nebezpečí, toho, kdo mě rozhodně a odvážně brání, představuje toho, na koho se můžeme bezvýhradně spolehnout. Takový je Bůh! Jak moc potřebujeme takové pastýře podle jeho obrazu!

Bůh sám se ve Starém zákoně zjevuje jako pravý **Pastýř** svého lidu, ale také jako **Otec** a **Král**. Tyto tři obrazy popisují jeho vládu lásky, ukazují, jaký druh vztahu chce žít se svým lidem, a způsob, jak ho chce vést. Obraz Dobrého pastýře je skutečně plný útěchy, protože Bůh zde představuje nejen svoji láskyplnou péči, ale i svůj nekonečný soucit a smilování, vždyť Izrael vždy opakovaně zbloudil, pochybil a ustanovení pastýři příliš často „pásli sebe“ (srov. Ez 34,2).

Není náhodou, že téměř všichni významní **vůdcové Božího lidu** byli kdysi sami **pastýři**: Abrahám, po něm Jákob, když pásal stádo svého strýce v Mezopotámii, jakož i Josef Egyptský, dokud ho bratři neprodali. Ten se pak stal zachráncem „celého světa“ (srov. Gn 41,57) v době hladomoru. Všichni tito vůdcové Božího lidu měli nejprve poznat starosti pastýře, aby lépe chápali Boží srdce, ještě dříve než z nich Bůh učinil **patriarchy**. Opravdové pastýřské srdce daroval Bůh především Mojžíšovi, který pásal stádo svého tchána, když byl na útěku v Midjánu a když mu Bůh svěřil – lidsky nespílitelné – poslání vyvést Izraelity z Egypta. Mojžíš měl na Boží příkaz způsobit svojí pastýřskou holí úžasné zázraky. Jako nikdo jiný zakusil Mojžíš rovněž bolest z toho, že musel vést „lid tvrdé šíje“ (srov. Ex 34,9), který neustále reptal, a přece ho před Bohem hájil víc než vlastní život. Také David pásal ovce ještě předtím, než byl pomazán za krále, za pastýře Izraele „podle Božího srdce“ (srov. 1 Sam 13,14). Skrze své úspěchy, viny a soužení poznal Boha jako „dobrého pastýře“, jak ho nesrovnatelně krásně

a s útechou vychválil v Žalmu 23: „Hospodin je můj pastýř, nic mi neschází...“

Bůh učil také **proroky Izraele** prostřednictvím jejich vnitřních těžkostí a pronásledování, jak smýšlí a cítí on sám. V jeho jménu měli být pro zbloudilý národ a jeho – většinou ubohé – krále napomínajícími a utěšujícími pastýři, měli je vést, varovat, volat zpět k Bohu a bránit před falešnými proroky. Nebojácně měli říci to, co jim Bůh vložil do úst: pravdu o překypujícím požehnaní věrnosti a o bolestných důsledcích hříchu a odvrácení se od Boha. A většina z nich za tuto „nevědnou“ pastýřskou službu položila svůj život. Aby se jeho ovce více nerozprchly a nestaly se „kořistí veškeré divoké zvěře“ (Ez 34,5), oznámil Bůh skrze proroka Ezechiela již okolo roku 600 před Kristem: „Hle, já sám budu o své stádo pečovat, já sám se o ně postarám. (...) Na dobré pastvině je budu pást ... přivedu nazpět zbloudilou, obvážu poraněnou, posílím nemocnou. Nad tučnou a zdravou budu bdít. (...) Vzbudím jim a postavím do čela pastýře ... svého služebníka Davida.“ (Ez 34,11-23)

Jakým úžasným způsobem naplnil Bůh zcela konkrétně svůj příslib! Ano, byl to právě jeho soucit s námi lidmi, když jsme

*Bernhard Plockhorst (1825-1907):
Dobry pastýř*

„byli jako ovce bez pastýře“ (Mk 6,34), soucit, který ho přivedl k tomu, aby se Bůh v Ježíši, Synu Davidovu, stal člověkem, aby „vyhledal a zachránil, co bylo ztraceno“ (srov. Lk 19,10). Pán to ukazuje v podobnosti o ztracené ovci: on hledá každého osobně, jako by to byla jeho jediná „ovečka“!

Každý je mu tak vzácný, že pro něho „neponechá těch devětadevadesát ostatních v pustině a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenajde, a vloží si ji celý rozradostněný na ramena“ (srov. Lk 15,4-5). Převratné na tomto Dobrém pastýři je to, že on sám je zároveň ovci, **Božím Beránkem**, na což poukazuje Jan Křtitel. Nejprve se nechá sám naprosto poslušně vést Otcem a nás rovněž vede k tomu **svým příkladem**, abychom se i my naučili nechat se jím vést s důvěrou jako děti. Již při svém narození nám Ježíš prostřednictvím prvních adorátorů, kteří na andělovu výzvu přišli k jeslím, ukazuje, jaký postoj je potřebný, abychom ho mohli následovat: být prostými jako pastýři u jeslíček a mít čisté dětské srdce!

Dobry pastýř však velice dobře věděl, že padlé lidstvo se jen těžko nechá vést jeho něžnou, pokornou láskou; proto přišel, aby nás jako „Beránek Boží, který snímá hříchy světa“ (Jan 1,29), uzdravil z našich ran svévole a naší duchovní slepoty, hluchoty a ochrnutí a též aby nás vytrhl ze spárů „vlka“: „Já jsem dobrý pastýř; dobrý pastýř dává život za své ovce“ (Jan 10,11), vysvětluje Ježíš. Miluje nás až do té míry, že dává svůj život, protože chce bezpodmínečně naši spásu! To ho odlišuje od „námezdníka, kterému nezáleží na ovcích“ (srov. Jan 10,13). Zároveň není náhoda, že na konci této řeči o Dobrém pastýři Pán Ježíš ohlašuje, že vstane z mrtvých: „Nikdo mi jej [život] neodnímá ... Mám moc jej dát a mám moc jej opět přijmout; to je přikázání, které jsem obdržel od svého Otce.“ (Jan 10,18)

Svoji krev učinil prýsticím pramenem, kterým jsme vždy znovu očišťováni, uzdravováni, posvěcováni a oživováni; dává nám své tělo – nejsvětější Eucharistii – a své slovo jako posilující pokrm. Jeho církev se svými svátostmi, učením a po-

klady milosti je sama „dobrou pastvou“, na níž nás vede. Avšak skutečnou a konečnou pastvou, na kterou se máme dostat, je nebe, věčná blaženost s Bohem.

Aby mohl být Dobrým pastýřem **pro všechny lidi**, daroval nám nejen ty dary vykoupení, jimiž nás chce každý den vést **vnitřně**: své slovo v Písmu svatém, svého Ducha, především však nejsvětější Eucharistii, skrze níž chce v nás žít on sám; v neposlední řadě nám daroval i svoji Matku jako Dobrou pastýřku a našeho anděla strážného. Aby mohl **vést Boží lid navenek**, ustanovil také pastýřský úřad: své apoštoly, biskupy a kněze – lidi, kteří sice jsou obtíženi lidskou slabostí, ale v síle svatosti posvátného stavu nesou v sobě pečeť jeho moci a mimořádné jednoty s ním. Jejich prostřednictvím – jako pastýřů, vysluhovatelů a správců svých pokladů – se rozhodl pokračovat ve svém díle mezi lidmi až do konce časů! Vzpomeňme si na Zmrtvýchvstalého u Genezaretského jezera (srov. Jan 21), který svojí trojí výzvou ustanovuje Petra za univerzálního pastýře svého stáda, duchovně mu odevzdává svoji pastýřskou hůl a jako jedinou podmínku od něho žádá pouze upřímnou lásku: „Šimone, synu Janův, miluješ mě? ... Pas moje ovce.“ (Jan 21,16)

Nenechal však vůbec nikoho na pochybách, že pro jeho církev přijdou i těžké časy, jak napomíná svatý Pavel starší v křesťanských obcích: „Dávejte pozor sami na sebe i na celé stádo, jehož strážci vás ustanovil Duch Svatý, abyste pásli

Neděle Božího milosrdenství

Dne 5. května 2000 byl vydán dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kterým byla ustanovena 2. neděle velikonoční jako **Neděle Božího milosrdenství (letos 12. dubna)**. Pán Ježíš totiž obdařil tento svátek velkými přísliby. Největší z nich je spojen se svatým přijímáním přijatým v tento den. Je to příslib „úplného odpuštění vin a trestů“, čili stejné milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. **Přípravou na svátek má být nověna, která začíná na Velký pátek (letos 3. dubna)**. Nověna spočívá v denní modlitbě korunky k Božím milosrdenství. V den svátku Božího milosrdenství pak chce Ježíš zahrnout lidi nejen spásonosnými milostmi, ale rovněž časnými dary. Mají-li mít věřící užitek z velkých darů, které chce Pán dát každému člověku, je třeba, aby byli v milosti posvěcující (po svátosti smíření), aby neměli zalíbení v žádném hříchu, aby plnili podmínky úcty k Božím milosrdenství (důvěra a činná láska k bližnímu) a přistoupili v ten den k „prameni života“, čili ke svatému přijímání.

Dne 29. června 2002 vydal Svatý stolec dekret, kterým udělil Jan Pavel II. plnomocné odpustky všem, kteří se o slavnosti Božího milosrdenství zúčastní v chrámě jakékoliv pobožnosti k Božím milosrdenství.

církev Boží, kterou Bůh pro sebe získal krví vlastního Syna. Já vím, že po mém odchodu mezi vás vniknou strašliví vlci, kteří stádo šetřit nebudou.“ (Sk 20,28-29)

Všichni máme podíl na pastýřské péči našeho Pána – jako otcové a matky, jako učitelé či manažéři firmy... všichni až po biskupa či prezidenta... Všichni máme duchovním způsobem podíl na pastýřské péči o celé lidstvo.

Poslouchejme tedy v neochvějně víře hlas Dobrého pastýře, vždyť „on své ovce svolává jednu po druhé a vyvádí je ven ... kráčí před nimi a ovce jdou za ním, protože znají jeho hlas“ (Jan 10,3-4). Ano, mějme odvahu patřit k těm, kteří „následují Beránka, kamkoli jde“ (Zj 14,4).

*Z Vítězstvo Srdca 163/2025
přežil a upravil -dd-*

Pane, viděl jsem člověka, jak se modlí

Nebylo mi víc než 6 či 7 let. Jednoho rána jsem se probudil, ve světnici svítilo světlo a v peci plápolal oheň. Chtěl jsem zavolat maminku, ale uviděl jsem ji, jak v koutku klečí a její pohled byl směřován na kříž. Neodvážil jsem se na ni zavolat. Nevěděla, že ji pozoruji. Pak jsem ulehl a znovu usnul. Nikdy jsem se svou maminkou o tom nemluvil, ani jsem na to dál nemyslel. Později se mi ale tento zážitek vynořil: maminka je 25 let mrtvá, a já ji vidím právě v té vzpomínce, jak klečí toho rána před křížem a modlí se.

Pane, rád bych s tebou o tom zážitku mluvil, neboť – dívám-li se zpátky – mu-

sím poděkovat, že ses tenkrát lehce dotkl mé duše. Nic nám totiž neukáže tvou blízkost jako člověk, který je zcela ponořen v modlitbu. Matka mě tehdy naučila – víc než slovy, co to znamená modlit se. Přesvědčila mě, že věří tomu, co nás děti učí, dělá to, co po nás dětech vyžaduje. Ona obrátila můj pohled na kříž, a já jsem střídavě hleděl na ni a na Ukřižovaného.

Nevím, co se moje matka tenkrát modlila, ale vím, že v té době to měla velice těžké. Otec byl na frontě a doma jsme měli málo jídla. A já věřím, že si tímto pohledem na kříž dodávala sílu, aby mohla nést svůj kříž v přesvědčení, že ji na této cestě nenechá jít samotnou. Ona musela

dostat sílu, protože zase plnila své povinnosti, nám dětem přinášela radost, aniž jsme pozorovali, jak těžký kříž nese.

Možná, že mi svou tichou modlitbou před křížem jednou provždy vtiskla do srdce: Kdo najde kříž, ten najde tebe, neboť: kde je kříž, tam jsi i ty. Pane, dovol, abych ti za to poděkoval.

Když jsme jako malí studenti přicházeli ráno z chlapeckého semináře, abychom se v kapli zúčastnili mše svaté, obvykle tam již klečel starší kněz, profesor latiny a řečtiny. My jsme věděli, že vstává denně již ve 4 hodiny, potom slouží mši svatou a velice dlouho se pak v lavici modlí. Když první studenti přicházeli do kaple

► - odcházel. I tento obraz se mi vryl nesmazatelně do duše. Tito velcí kněží, zcela ponoření v modlitbu, s hluboce skloněnou hlavou, která byla pokryta šedinami! Toto se mi stalo symbolem pokorné modlitby.

Je možné, že zde uvádím své osobní myšlenky z zkušenosti, když toto říkám. Ale uvažuji – i oni byli mladí, a jako mladí lidé a mladí kněží měli své přesvědčení, že všechno vědí a všechno mohou. Proč by jinak tak dlouho museli studovat, když by nenašli vyřešení každého problému a na každou otázku neznali odpověď! Ale jednoho dne narazí na určitou hranici, kde začíná tajemství.

Tajemství víry

Jsou tajemství, kterým nerozumíme, ale věříme jim, protože jsi nás to učil, to jsem si ze školy ještě pamatoval. Všechna tajemství mi připadala jasná, na všechna jsem znal odpověď, a přitom jsem neměl tušení, jak mohou být hluboká!

Až jsem potkal nevěřícího člověka, a pokusil se pohlížet jeho očima na to, v co věřím já. A najednou mi má víra nepřipadala tak samozřejmá. Cítil jsem, jak se mi tajně směje. A když jsem zkoušel s těmito lidmi mluvit o zvěstování – vzkříšení z mrtvých, životě po smrti, mši svaté a Svátosti oltářní, abych jim tajemství vysvětlil, viděl jsem, že je to nemožné. Stykem s nevěřícími jsem svou víru neztratil, ale pochopil jsem, jak vysoko převyšují pravdy naší víry náš lidský rozum.

Tajemství utrpení

Jel jsem vlakem a jedna dáma se mnou navázala náboženský rozhovor. Nakonec řekla: „*Jednomu ale nerozumím: »Jak může Bůh ve válce nechat trpět tolik nevinných lidí a dětí?«*“

Vysvětloval jsem, že každé utrpení ve světě má kořen v hříchu, že utrpení nejde na konto Boha, ale na konto člověka, a teprve na věčnosti se všechny křivdy a bolesti vyrovnají. Tato jednoduchá a jasná odpověď dámu tak překvapila, že najednou byl náš náboženský rozhovor u konce a ona začala mluvit o počasí. Když jsem pak ale doma o rozhovoru ve vlaku přemýšlel, byl jsem velice nespokojen. Měl jsem pocit malého vítězství, protože odpověď byla správná, ale byl tím problémem utrpení ve světě vyřešen? Nebylo by upřímnější, kdybych sám přiznal, že tomu nero-

zumím? Vím z vlastní zkušenosti, že mi tyto důvody v hodinách vlastního utrpení sotva co pomohly. Nevysvětlily mi mé vlastní utrpení, a nenabízejí také poslední vysvětlení pro utrpení vůbec. V utrpení je skryto tajemství, které neumíme vysvětlit, před kterým se jednoduše musíme sklonit.

Tajemství tvé lásky

Že mě miluješ, to jsem pochopil, ale že miluješ také zloděje, vrahy, ty, kteří ničí manželství, a že jsi za ně zemřel, za ty všechny, kteří tě dnes nenávidí, to jsem nějak nepochopil.

Rozdíl mezi mnou a jimi není zdaleka tak veliký, jak jsem si dříve myslel. Svátá Terezie od Dítěte Ježíše říká, že je to stejné milosrdenství, jestli někomu hřích odpustíš, anebo někoho od hříchu ochráníš. Jen to, že nás miluješ, zůstává tajemstvím tvé lásky. A všechna tajemství, na která dříve nebo později v životě narazíme, ústí v jednom velikém tajemství, že ty sám jsi veliký, nekonečný a milosrdný Bůh. Protože ti nerozumíme, nemůžeme pochopit tajemství naší víry, nerozumíme tvé lásce, nerozumíme cestě, kterou nás vedeš, nerozumíme utrpení, které na nás přichází. Člověk si myslel, jak je to všechno jednoduché: Když se pomodlíme, tak nás vyslyšíš, když jsme v nouzi, tak nám pomůžeš. A někteří dokonce dopředu vědí, co musíš v určité situaci udělat, co dopustit můžeš a co ne!

Foto © Miroslav Novotný, *Člověk a Víra*

Jakmile jednoho dne nedostaneme na naše modlitby žádnou odpověď, a ty nás vedeš cestami, kterým vůbec nerozumíme, jsme zmateni. Mluvíme-li k tobě, není žádné echo, je ticho. Stojíme před tajemstvím. Naše otázky, nářky, výčitky nemají žádný smysl. Žádný lidský rozum nepochopí tvou lásku, tvou spravedlnost, Tvou cestu. Pak nezbývá než udělat to, co jsem viděl u onoho staršího kněze, a co jsem tehdy nepochopil – v pokoře mlčet a sklonit hlavu.

Svého času jsem si všiml v mé skupině mladých asi šestnáctileté dívky, která se před svatostánkem vroucně modlila, oči ze svatostánku nespustila. Byla jinak velice veselá, ale nyní byla v jejím výrazu zvláštní vážnost, s jakou se v tomto věku málokdy setkáme. Později vstoupila do kláštera.

Tu jsem pochopil, v čem spočívá můj kněžský úděl: vést lidi k tobě a pak ti je přenechat.

A vzpomínka na ty tři modlíci se lidi se pro mě stala trýznivou otázkou. Nestává se často, že právě ti ostatní berou má slova vážněji, a dospívají tak k větší víře a lásce než já sám?

Není to vlastně to, co se nám kněží nejvíce předhazuje, že nebereme svá vlastní slova zcela vážně, neboť jinak bychom museli žít úplně jinak? Pane, nechci se omlouvat. Chci jenom říci, že jsme i přes své svěcení zůstali slabými lidmi, že všechna naše slova, chování, pokleknutí ukazují, jak jsme s tebou spojeni. Ano, Pane, vím, že jsme slabí, a náš vliv je velký. Vím také, že tak žít, jak chceš ty a jakými nás chceš mít, se daří snad jenom světcům.

Každopádně má vlastní zkušenost mě napomíná, abych se modlil. Vždyť to, že jsi přesvědčil apoštoly, to možná nebyla jen tvá slova, tvé zázraky, možná to byla tvá modlitba. Oni tě viděli v těch dlouhých nocích modlit se, proto uvěřili v pravdivost tvého slova. Možná lidé uvěří knězi teprve tehdy, když ho vidí modlit se!

A já ti, Pane, ještě jednou děkuji za to, co se vrylo nesmazatelně v mou duši: že jsem tě v těchto modlících se lidech potkal.

Volně přeloženo z knihy Josef Fiedler SJ: Mein Gott, meine Freude. Vydal Siegfried Hacker Gröbenzell, 1971

ROK SV. FRANTIŠKA Z ASSISI

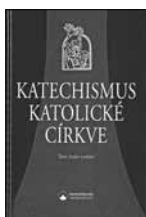

NOVĚNA KE SVATÉMU FRANTIŠKOVÍ Z ASSISI • MODLITBY NA KAŽDÝ DEN
Z italštiny přeložila Michaela Spívalová

Nověna ke světcí, který je proslulý svými chválami Boha Stvořitele. Skrze naslouchání Slovu a nejvýznamnějším pasážím *Františkánských pramenů* budeme vedeni k tomu, abychom znovu objevili krásu svého života a pozvedli k Nejvyššímu svůj hlas ve chvále a díkůvdání.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 117x170 mm, 32 stran, 49 Kč

K POUČENÍ A K HLUBŠÍMU ŽIVOTU Z VÍRY

KATECHISMUS KATOLICKÉ CÍRKVE
Z francouzštiny přeložil P. Josef Koláček SJ
Dodatky a opravy podle oficiálního latinského vydání přeložila Markéta Koronhályová
„Malý úvod do Katechismu katolické církve“
Josepha Ratzingera a Christopa Schönborna
z němčiny přeložil Miloš Voplakal

Odborná spolupráce na českém vydání Prokop Brož, Bohumil Kolář a Zdeněk Pospíšil • Redakce a rejstříky Markéta Protivánková • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Vyšlo s církevním schválením. Toto české vydání *Katechismu katolické církve* vychází z oficiální verze (editio typica) schválené papežem sv. Janem Pavlem II. a vůbec poprvé obsahuje nové znění článku 2267 o trestu smrti, schválené papežem Františkem. Porozumění textu pomůže i *Malý úvod do Katechismu katolické církve* od Josepha Ratzingera a Christopa Schönborna.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Třetí české vydání, v KNA druhé vydání
Váz., 160x235 mm, 968 stran, 990 Kč

BOŽÍ PŘÁTELÉ

Josemaría Escrivá • Ze španělštiny přeložila Zdena Hamplová • Předmluva Abvaro del Portillo • Odpovědný redaktor Anna Churáčková

Hluboké a povzbuzující homilie svatého Josemarie Escrivá ukazují, že svatost je dostupná každému skrze každodenní práci a život s Bohem.

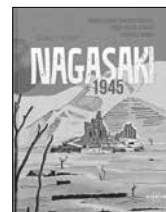
Axis - spolek pro dobrou literaturu
Druhé vydání • Váz., 110x155 mm, 448 stran, 220 Kč

ŽIVOTOPIS

NAGASAKI 1945 • PŘÍBĚH LÉKAŘE TAKAŠIHO NAGAIE, KTERÝ PŘEŽIL VÝBUCH ATOMOVÉ BOMBY
Nathalie Fourmy • Z francouzštiny přeložila Tereza Mazlová
Redakce Kateřina Lachmanová

Komiks o lékaři Takašim Nagaiovi z Nagasaki (1908-1951), který je dnes ve světě vnímán jako Gándhí Japonska. Vlivem studia medicíny nejprve ztratil víru svých předků a považoval se za ateistu, ale nakonec uvěřil v Krista – i díky své budoucí manželce Midori. Léta se věnoval výzkumu radiologie, a to i přes riziko, že může onemocnět leukémií, což se později opravdu stalo. Koncem 2. světové války byla na Nagasaki svržena atomová puma a on v mžiku přišel téměř o všechno: celá křesťanská čtvrť lehla popelem, během několika vteřin zahynuly tisíce lidí včetně jeho milované Midori, z katedrály i z jejich domu zbyla jen hromada sutin. V troskách byla i nemocnice, shořely všechny jeho výzkumy... On sám s dvěma dětmi výbuch přežil a spolu s několika kolegy pak pomáhal ošetřovat raněné. Kvůli nemoci z ozáření věděl, že nebude dlouho žít, přesto však ve zbývajících letech dodával ve své chatrči naději mnoha lidem z celého Japonska i ze zahraničí. V Římě probíhá proces jeho blahorečení.

Pavel Nebojsa - DORON • Váz., 215x290 mm, křídový papír, 82 stran, 449 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzercie časopisu Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

2019/12030

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc